

Arrest

nr. 116 909 van 15 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Ogun state en behorende tot de Yoruba etnie. U werd op 12 april 1983 geboren in Lagos, waar u steeds woonde. U beëindigde het middelbaar onderwijs op uw vijftiende en werkte daarna als cateraar. Voor uw werk kwam u op verschillende plaatsen en zelfs in andere staten zoals Ogun state of Edo state. In 2003 leerde u uw vriend en toekomstige echtgenoot kennen, (I.F.), van Igbo origine. Uw vader waarschuwde u dat de Igbo erg traditioneel zijn. U trok bij (F.) in en raakte zwanger. In 2004 beviel u van een dochter, (R.F.). De familie van (F.) was erg blij en noemde haar speciaal. Toen uw dochter een jaar oud was ging (F.) enkele keren op bezoek bij zijn familie. Hij ging eigenlijk vaker dan u lief was, maar toen u hem er naar vroeg zei hij dat hij een project had. Op een nacht trof u hem wenend aan en u vroeg wat er scheelde. Hij legde uit dat er een titel in de familie is die doorgegeven moet worden. Zijn grootvader had de titel en moest hem doorgeven aan iemand met een dochter. Er waren geen andere dochters in de familie dan de uwe, want (F.) had enkel broers en zijn broers hadden enkel jongens. De titel zou dus aan (F.) gegeven moeten worden om in de familie te kunnen blijven. Hij moest dan zijn dochter naar het dorp van zijn ouders brengen, waar ze besneden zou worden en het schrijn zou moeten dienen. (F.) wilde hier echter niets van weten, hij hoefde de titel niet. Normaal zouden jullie dat jaar, in 2005, zijn familie gaan opzoeken, maar uw man zei dat jullie niet zouden gaan. Jullie verbraken het contact met zijn familie en u nam een nieuw telefoonnummer. Op 29 december 2006 trouwden jullie en in 2007 beviel u van een zoon, (Rh.F.). In januari 2012 ging (F.), intussen uw man, voor een week naar zijn dorp omdat zijn grootmoeder overleden was. Toen hij terugkwam was hij veranderd, hij wilde uw eten niet meer eten, hij riep steeds op u, hij speelde niet meer met de kinderen. Uw huwelijk was voordien erg gelukkig, maar nu was het een hel. Sindsdien ging hij regelmatig terug naar zijn dorp. Via de vrouw van een vriend van uw man kwam u er achter wat er speelde. Zij vertelde u dat (F.) van zijn familie met een vrouw van Igbo origine moest trouwen. Toen u uw man confronteerde zei hij dat hij onteigend zou worden en dat zijn familie verstoten zou worden, wat hij niet kon laten gebeuren. Hij moest met een vrouw van Igbo origine trouwen en zijn dochter laten besnijden. Jullie kregen ruzie en u werd geslagen door uw man. De nacht van 22 op 23 december 2012 vertrok u uit uw huis en reed u naar uw vriendin, (B.), in Akute (fonetisch). De dag nadien ging u aangifte doen bij de politie, maar zij zeiden dat het een traditionele zaak betrof die u zelf moest oplossen met de familie van uw man. Uw man belde u nog twee keer op in de week waarin u vertrokken was, om te vragen waar u was, maar u veranderde uw nummer. U was van plan uw kinderen naar school te sturen in de buurt van Akute (fonetisch) en er een flat te zoeken. Op een dag eind april 2013 was u met uw kinderen weggeweest. Toen u terug bij uw vriendin kwam zag u dat ze een wonde had in haar gezicht. Ze vertelde u dat er vier mannen waren langs geweest op zoek naar uw dochter. Ze hadden gezegd dat uw dochter moest meekomen en besneden moest worden. Toen uw vriendin hen schoffeerde door te vragen waarom ze zo'n barbaarse gebruiken toepaste, had één van de mannen haar geslagen. Ze gaven een boodschap voor u mee dat de Akba Obi (fonetisch) u overal zouden weten te vinden en dat u niet kon ontkomen. Uw vriendin zei dat uw situatie escaleerde en dat u beter het land zou verlaten. Ze bracht u in contact met een smokkelaar, waardoor u niet zou moeten wachten op een visum. Op 25 mei 2013 verliet u Nigeria samen met uw kinderen. U kwam op 26 mei 2013 in België aan en vroeg de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door uw man en uw schoonfamilie (zie gehoorverslag CGVS p.9, 10). Om een titel van de grootvader van uw man in de familie te kunnen houden, wilden zij uw dochter toewijden aan een schrijn in Ndiuakwu, Nnewi, Anambra state (CGVS p.9, 10, 14). Om in het schrijn te kunnen dienen moest zij ook besneden worden (CGVS p.10, 14). Uw man zou dan de titel van zijn grootvader krijgen (CGVS p.14).

Bij uw verklaringen voor het CGVS kunnen echter de volgende bedenkingen gemaakt worden.

Vooreerst dient opgemerkt dat u een welopgeleide en zelfstandige vrouw bent. U vervolgde het middelbaar onderwijs (CGVS p.7), had een rijbewijs (CGVS p.9) en werkte als cateraar (CGVS p.7). Voor uw werk reisde u met de auto naar verschillende staten (CGVS p.7). Men kan van u dus een zeker alertheid en ondernemingszin verwachten. In dit licht is het eigenaardig dat u uw schoonmoeder nooit aansprak over of confronteerde met de plannen die zij had met uw dochter en haar er nooit op attent maakte dat u het niet eens was met de plannen van de familie om uw dochter te besnijden (CGVS p.13). Betreffende de exacte regeling die uw schoonfamilie voor ogen had voor uw dochter bent u erg vaag. Zo wist u niet wat er zou gebeuren eens ze aan het schrijn werd gegeven. U stelde dat ze er aan wordt opgedragen en er zal blijven en dat er misschien een festival is (CGVS p.14). Wel wist u dat de persoon die besneden is de enige is die wordt toegelaten in het schrijn. U verklaarde evenmin te weten of uw dochter in het dorp al dan niet naar school zou gaan (CGVS p.10). Het is weinig

aannemelijk dat u er niet meer van afweet, gezien uw beweerde vrees voor besnijdenis van uw dochter en het gegeven dat ze zou worden toevertrouwd aan een schrijn.

Ook is het eigenaardig dat u er nooit achter kwam welke titel het was die uw schoonfamilie niet wilde kwijtraken, noch wat deze juist inhield (CGVS p.10). In Nigeria worden titels door veel mensen als eervol gezien en ze worden toegevoegd aan de naam van de persoon in kwestie (zie informatie administratief dossier). Het komt dan ook weinig aannemelijk over dat u de titel in kwestie niet kan noemen (CGVS p.10). U stelt ter verklaring dat het in Igbo taal gezegd wordt (CGVS p.10), maar dat weerhoudt u er niet van te informeren naar de exacte titel, noch naar de betekenis ervan. Aangezien deze titel de oorzaak is van de problemen van uw dochter, zou men verwachten dat u zich hierover beter zou informeren, om te beginnen in 2005, nadat uw man u voor het eerst over de titel vertelde (CGVS p.9, 10). Maar zeker ook in 2012, toen uw man plots besloot dat hij zijn familie toch zou gehoorzamen (CGVS p.10, 11), hoewel het hem in 2005 volgens uw verklaringen niet had kunnen schelen indien zijn familie ten onder zou gaan (CGVS p.14). U verklaarde echter dat u er niet erg in geïnteresseerd was (CGVS p.13). Deze vage en lacuneuze verklaringen betreffende de titel die uw schoonfamilie niet wilde kwijtraken, plaatsen vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder verklaarde u aanvankelijk dat u in december 2012 ontdekte dat uw man door zijn familie gevraagd werd met een Igbo vrouw te trouwen en jullie dochter te laten besnijden. U stelde immers dat hij u die dag sloeg, op de 22e, en dat u de dag erna vertrok naar de plaats van uw vriendin (CGVS p.10). Voordien verklaarde u reeds dat u op 23 december 2012 vertrok bij uw man (CGVS p.4) en dat u sindsdien bij uw vriendin verbleef tot in mei 2013 (CGVS p.7). Later in het gehoor verklaart u echter dat u alles al met Pasen in 2012 ontdekte en dat u zich dit goed herinnerde, omdat u uw dochter meenam naar het kapsalon (CGVS p.11). Nog later in het gehoor, gevraagd hoe lang na het bezoek aan uw vader u de ware plannen van uw man ontdekte, stelde u dat het tussen januari en december (2012) was, maar dat u niet zo met data bezig bent (CGVS p.15). Dit is eigenaardig, aangezien u eerder verklaarde dat u het zich nog goed herinnerde (zie boven). Gevraagd wanneer u van (T.) over de plannen van uw man hoorde, verklaart u dat het in mei was, op een publieke feestdag, om zichzelf daarna te corrigeren en te stellen dat het met Pasen was, in april (CGVS p.17). Uw wisselende verklaringen betreffende het moment waarop u ontdekte waarom uw man zich sinds de begrafenis van zijn grootmoeder in januari 2012 anders gedroeg, komen weinig doorleefd over en ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Daarbij valt op dat u aanvankelijk verklaarde dat uw schoonvader de titel had en deze aan een meisje moest geven dat besneden moest zijn, in dit geval uw dochter (CGVS p.10). Na een pauze tijdens het gehoor verklaart u dat het de grootvader van uw man was die de titel droeg en dat deze moest overgaan op iemand die een dochter had om naar het schrijn te brengen (CGVS p.14). Omdat uw schoonvader geen dochters had, kon hij de titel niet overnemen. Uw man (en niet uw dochter, zoals u eerder verklaarde) zou dus de titel krijgen (CGVS p.14). Het feit dat u uw verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas aanpast, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Gevraagd of u weet wat de wettelijke bepalingen zijn in Nigeria met betrekking tot besnijdenis, antwoordde u dat u in Nigeria nooit hoorde van organisaties die tegen besnijdenis zijn (CGVS p.15). Ook stelde u geen weet te hebben van wetten die besnijdenis verbieden in het land of in de staten (CGVS p.16). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt zijn er verschillende NGO's actief in Nigeria die de praktijk van vrouwenbesnijdenis aanklagen. In Lagos, waar u woonde, heeft de NGO Project Alert on Violence Against Women een opvangcentrum en zij proberen soms ook te bemiddelen. Daarnaast is de praktijk van vrouwenbesnijdenis in een aantal staten in Nigeria verboden. (zie informatie administratief dossier) Dat u van dit alles niet op de hoogte stelt te zijn doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat een vrouw van uw profiel, geconfronteerd met de problemen die u voorwendt, zich niet beter geïnformeerd zou hebben over de mogelijkheden tot bescherming in haar eigen land. Nochtans mag men verwachten dat wie internationale bescherming vraagt, eerst in eigen land alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft onderzocht. In dit opzicht is het eveneens eigenaardig dat u slechts één keer naar de politie ging, namelijk nadat uw man u had geslagen op 22 december 2012 (CGVS p.11, 12, 13). Het jaar daarop, toen er in april 2013 (CGVS p.13) mannen bij uw vriendin waren langs geweest op zoek naar u en uw dochter, waarbij ze uw vriendin sloegen en bedreigingen uitten aan uw adres (CGVS p.12), ging u noch uw vriendin naar de politie. U stelt dat u nog suggereerde naar de politie te gaan, maar dat ze toch niemand zouden kunnen arresteren, omdat niemand een identiteit heeft in Nigeria. (CGVS p.16) Dit is weinig aannemelijk, u weet tenslotte dat de mannen te maken hadden met uw man en zijn familie, ze zijn dus niet per definitie onvindbaar. Bovendien haalt een incident waarbij mannen die u niet kent uw dochter willen komen ontvoeren de zaak uit de familiale sfeer.

In verband met het incident bij uw vriendin kan nog opgemerkt worden dat de mannen zouden gezegd hebben dat de Akba Obi (fonetisch) toch steeds krijgen wat ze willen. Ook hierover kan u verder niets vertellen, u kwam er nooit achter wat dit betekent, u stelde dat u wel andere problemen had

(CGVS p.17). Men zou echter verwachten dat u zou proberen hier hoe dan ook achter te komen, gezien deze informatie bijzonder relevant is met betrekking tot de problemen die u stelde te hebben.

De lacunes in uw asielrelaas en uw klaarblijkelijke desinteresse betreffende de exacte aard en omvang van uw problemen, zijn weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds fundamenteel wordt aangetast.

Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat het voor een volwassen vrouw mogelijk moet zijn zich elders in Nigeria te hervestigen en dat de grootte van het land het erg moeilijk zou maken voor een man of andere familieleden om de vrouw in kwestie te lokaliseren. (zie informatie administratief dossier) Gevraagd of u zich niet in een andere staat zou kunnen vestigen, stelt u dat u gelooft dat ze het kind elk moment kunnen komen halen, waar jullie ook zijn. U verklaart echter niet waarom dit mogelijk zou zijn. Hoe u bij uw vriendin kon gelokaliseerd worden is wel duidelijk, aangezien u stelde dat uw man wist waar uw vriendin woonde (CGVS p.12).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde geen documenten neer die uw identiteit, nationaliteit of reisweg zouden kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Zij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, bevestigt dat zij ernstige problemen kende, stelt duidelijk uitleg te hebben gegeven en benadrukt dat de politie weigerde tussen te komen zodat zij in haar land geen hulp kan vinden. Volgens verzoekster blijkt haar vrees duidelijk uit haar verklaringen. Zij heeft haar situatie zo goed mogelijk uitgelegd en benadrukt dat zij Yoruba is en de tradities van haar schoonfamilie niet goed kent. Toch gaf zij details over wat zij meemaakte.

Verzoekster stelt in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij zal hierop beroep kunnen doen indien zij een risico op schending van artikel 3 EVRM kan aantonen. "*Degelijke feitengesteldheid behelst meest manifest een "reëel risico op ernstige schade" in hoofde van verzoekster bij een gedwongen terugkeer*".

Verzoekster stelt dat de feiten *in casu* onzorgvuldig werden gewaardeerd.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Verzoekster brengt niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, asielrelaas en reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster baseert haar asielaanvraag op een vrees voor een besnijdenis en een toewijzing aan een 'schrijn' van haar dochter door haar schoonfamilie, die op deze wijze een titel wilde behouden. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt echter dat zij omtrent de kern van haar relaas dermate vage en lacunaire verklaringen aflegde dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht. Verzoekster bleek zelfs niet te weten welke titel het was die haar schoonfamilie niet wilde verliezen en kon evenmin aangeven wat deze titel juist inhield. Evenmin wist zij welke de exacte regeling en plannen waren die haar schoonfamilie voor ogen had voor haar dochter. Over de wettelijke regeling inzake vrouwenbesnijdenis en ngo's die hiertegen strijden bleek zij ook niets te weten. Verder bleek zij niets te weten over de Akba Obi, en dit ondanks dat de mannen die haar zouden zijn komen zoeken bij haar vriendin zouden hebben gezegd dat de Akba Obi steeds krijgen wat zij willen. Waar verzoekster aanvoert dat zij als Yoruba niet zo goed op de hoogte is van de tradities van haar schoonfamilie, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee kennelijk voorbijgaat aan de terecht vaststelling dat van haar, te meer gelet op haar profiel als welopgeleide en zelfstandige vrouw die het middelbaar onderwijs voltooide, een rijbewijs had, werkte als cateraar en voor haar werk met de wagen naar verscheidene staten reisde, kon worden verwacht dat zij zich omtrent het voorgaande zou hebben geïnformeerd in het kader van de problemen die zij reeds sedert 2005 beweert te hebben ondervonden en zeker wanneer haar man in 2012 plots besloot dat deze zijn familie toch zou gehoorzamen.

Verzoekster laat de bestreden motivering daarenboven volledig ongemoeid, daar waar wordt vastgesteld dat zij herhaaldelijk en kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de essentie van haar relaas, en dit meer bepaald inzake het ogenblik in 2012 waarop zij de plannen die haar man en haar schoonfamilie hadden ontdekt en omtrent zowel de persoon die de titel droeg die haar schoonfamilie in de familie wilde houden als de persoon aan wie deze titel zou worden overgedragen. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op de *sub* 2.2.5.. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS